

Διαπανεπιστημιακό Δίκτυο
“Πολιτική Ανώτατης Εκπαίδευσης”
Higher Education Policy Network
HEPNet

Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα
“Πολιτική Ανώτατης Εκπαίδευσης”
Master in Higher Education Policy
MA-HEP

InfoNews

Ενημερωτικό Δελτίο Για την Ανώτατη Εκπαίδευση στην Ευρώπη και στον Κόσμο

Επιλογή-Σύνταξη Ύλης: **Διονύσης Κλάδης**,
Ομότιμος Καθηγητής Πανεπιστημίου
Πελοποννήσου, μέλος του Διαπανεπιστημιακού
Δικτύου “Πολιτική Ανώτατης Εκπαίδευσης”

ISSN: 2408-0152

Πανεπιστήμιο
Πατρών

Πανεπιστήμιο
Αιγαίου

Πανεπιστήμιο
Πελοποννήσου

No. 7

Σεπτέμβριος 2015

1. Δια Βίου Εκπαίδευση και κοινωνική διάσταση της ανώτατης εκπαίδευσης.....	4
2. Μοντέλα ανοιχτής εκπαίδευσης (Open Education Resources – OER).....	5
3. Το μέλλον της ανώτατης εκπαίδευσης: Red or blue oceans?.....	8
4. Αναβίωση των liberal studies στην εποχή της εξειδίκευσης.....	9
5. Ο στόχος της συνάφειας (relevance) στην έρευνα.....	11
6. Εγγενείς παθογένειες των rankings.....	13
7. Εξελίξεις σε σχέση με τη νέα εμπορική συμφωνία TTIP για την εκπαίδευση.....	14
8. Ηνωμένο Βασίλειο: Πτυχιούχοι με προσόντα υψηλότερα των θέσεων που κατέχουν.....	15
9. Ρωσία: Αναδιάρθρωση του χάρτη της ανώτατης εκπαίδευσης.....	17
10. Αυστραλία: Ανάγκη επανεξέτασης της επίβλεψης διδακτορικών διατριβών;.....	18
11. Ιαπωνία: Οι ανθρωπιστικές και οι κοινωνικές επιστήμες στα ιαπωνικά πανεπιστήμια.....	20
12. Αφρική: Μία “Μπολόνια” για την Αφρικανική Ήπειρο;.....	22
13. Αφρική: Ακόμα 10 χώρες στο πρόγραμμα των Κέντρων Αριστείας στην Αφρική.....	24
14. Νέα δημοσίευση: Διεθνοποίηση της ανώτατης εκπαίδευσης.....	25
15. Νέα δημοσίευση: Κινητικότητα Erasmus στην εποχή της κρίσης.....	26
Τεύχος 6 καταχώρηση Νο. 25.....	26
16. Νέα δημοσίευση: Διαφορετικότητα και Αριστεία στην Ανώτατη Εκπαίδευση.....	26
17. Νέα δημοσίευση: Χρηματοδότηση Ανώτατης Εκπαίδευσης.....	27

1. Δια Βίου Εκπαίδευση και κοινωνική διάσταση της ανώτατης εκπαίδευσης

Η ηλεκτρονική έκδοση *University World News* δημοσίευσε στο τεύχος 377 (16 Αυγούστου 2015) άρθρο του Patrick Blessinger με τίτλο [“Lifelong education as an equaliser”](#). Πρόκειται για το τρίτο άρθρο του Blessinger το οποίο φιλοξενείται στο *InfoNews* και αναφέρεται στην καθοριστική σημασία της “δια βίου μάθησης” ή “δια βίου εκπαίδευσης” στην άμβλυνση των κοινωνικών ανισοτήτων. Το πρώτο σχετικό άρθρο με τίτλο “Lifelong learning as a human right” είχε περιληφθεί στο τεύχος 2 (καταχώρηση Νο. 5), ενώ το δεύτερο είχε περιληφθεί στο τεύχος 3 (καταχώρηση Νο. 6). Ο τίτλος του δευτέρου άρθρου δεν παρέπεμπε απ’ ευθείας στη δια βίου μάθηση, πλην όμως η σχετική σύνδεση γίνεται στην αναφορά που παρατίθεται στη συνέχεια.

Within this context [the ‘Universal Declaration of Democracy’ of UNESCO], the internationalisation of higher education is a positive force for strengthening democratic societies around the world because it serves as a main vehicle for lifelong learning and because it is a needed component for extending the democratic social contract to all people.

Με το παρόν τρίτο άρθρο του Blessinger, μπορεί κανείς να σχηματίσει μια ολοκληρωμένη εικόνα για τη σημασία και τον ρόλο της δια βίου εκπαίδευσης ως του στοιχείου εκείνου της εκπαιδευτικής πολιτικής το οποίο συνεισφέρει περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο στην άμβλυνση των κοινωνικών ανισοτήτων, στην ενδυνάμωση της δημοκρατίας στις σύγχρονες κοινωνίες και στην προάσπιση των ανθρώπινων δικαιωμάτων. Το ενδιαφέρον στοιχείο και στα τρία άρθρα του Blessinger είναι ότι η δια βίου εκπαίδευση ή δια βίου μάθηση δεν προσεγγίζεται ως στοιχείο εκπαιδευτικής πολιτικής, αλλά ως στοιχείο πολιτικής ανώτατης εκπαίδευσης.

Ειδικότερα, στο παρόν άρθρο ο Blessinger παρουσιάζει μια ιστορική ανάλυση της εξέλιξης των κοινωνικών διαστρωματώσεων από τον 18ο αιώνα ως τη σύγχρονη εποχή, μέσα από την οποία αναδεικνύεται ο σύγχρονος ρόλος της δια βίου μάθησης. Έχουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον δύο ζητήματα στα οποία εστιάζει την προσοχή του ο Blessinger. Το πρώτο αφορά τη συνύπαρξη (σε ενισχυτική ή σε ανταγωνιστική βάση;) της ατομικής και της κοινωνικής ευθύνης για την ατομική πρόοδο. Παρατίθενται, στη συνέχεια, οι σχετικές αναφορές του άρθρου.

The demise of the hereditary system of power and privilege created two competing trade-offs – the emphasis on individual responsibility and merit versus the emphasis on social interdependence and justice. Humans have a strong urge to protect their own self-interest, but, at the same time, humans have an equally strong urge to live in social groups.

However, the strong urge to protect our own self-interest, if taken to an extreme, can also lead to destructive consequences at the social level, such as extreme forms of capital accumulation. At the same time, the growth of globalisation has intensified the move toward interdependent social systems.

So, one important question emerges from this context: how does one satisfy one’s own self-interests while, at the same time, satisfying the needs of the society that one lives in and depends on? The development of democratic societies that are based on principles such as social justice and equitable or equal treatment are intended to address this question.

If there is anything like the so-called ‘great equaliser’ perhaps it lies in universal lifelong education and viewing lifelong learning as a human right. Universal education at all levels provides people with hope to achieve a

measure of self-sufficiency and self-determination. It stands to reason therefore that governments and other social institutions have a moral responsibility to help achieve this end.

Το δεύτερο ζήτημα, κατά τον Blessinger, είναι η αναζήτηση της αξίας, της ικανότητας, του προσόντος (merit). Ο Blessinger υποστηρίζει ότι δεν υπάρχει ένας και μόνο δρόμος, όπως επίσης δεν υπάρχει ένας και μόνο χρόνος. Με τον τρόπο αυτό, ο Blessinger συνδέει τη δια βίου μάθηση με την ανώτατη εκπαίδευση, για την οποία θεωρεί ότι πρέπει να χαρακτηρίζεται από πλουραλισμό διαφορετικών μορφών που ακριβώς θα αντανakλούν την πλουραλιστική φύση ενός δημοκρατικού συστήματος όπου η έννοια του merit μπορεί να εμφανίζεται με πολλές διαφορετικές μορφές.

We live in a hyper-connected world and in an age of hyper-specialisation where the more knowledge and skills one attains in a specific area, the more one becomes dependent on doing that specialisation.

Many people in our society have several college degrees and yet cannot find work that is commensurate with their education. What is needed is not just more education but also the development of non-quantifiable qualities such as creative thinking, self-discipline, motivation and ethical judgment-making.

Furthermore, we also need more institutional diversification in higher education. To create a more just society we need to create a system of lifelong education that addresses the differences in individual talents and individual career aspirations.

This also means developing an educational ethos that values more than just cognitive development but also making education more personally meaningful for students. This diversity also reflects the pluralistic nature of a democratic system where merit comes in many forms.

Δuo λόγια για τον συγγραφέα του άρθρου:

Patrick Blessinger is the founder and executive director of the International Higher Education Teaching and Learning Association and an adjunct associate professor of education at St John's University in New York City, USA. He is co-editor with John P Anchan of [Democratizing Higher Education: International comparative perspectives](#).

Πηγή:

University World News Global Edition, Issue 377, 16 August 2015

Λέξεις-κλειδιά:

Δια βίου εκπαίδευση, Δια βίου μάθηση, Κοινωνική διάσταση ανώτατης εκπαίδευσης

Παραπομπή σε συναφή θέματα σε προηγούμενα τεύχη του InfoNews:

Τεύχος 2 καταχώρηση No. 5

Τεύχος 3 καταχώρηση No. 6

2. Μοντέλα ανοιχτής εκπαίδευσης (Open Education Resources – OER)

Η ηλεκτρονική έκδοση University World News δημοσίευσε στο τεύχος 378 (23 Αυγούστου 2015) άρθρο της Karen MacGregor με τίτλο [“Open education the sustainable way in the knowledge age”](#). Το άρθρο αναφέρεται σε μια καινούργια μορφή εκπαίδευσης από απόσταση, η οποία έχει γίνει γνωστή ως “Open Educational Resources” (OER). Παρατίθενται, στη συνέχεια, οι δύο ορισμοί που έχουν δοθεί στην OER από την UNESCO και από τον ΟΟΣΑ, σύμφωνα με τη [σχετική ιστοσελίδα της Wikipedia](#).

UNESCO defines OER as: "teaching, learning and research materials in any medium, digital or otherwise, that reside in the public domain or have been released under an open license that permits no-cost access, use, adaptation and redistribution by others with no or limited restrictions. Open licensing is built within the existing framework of intellectual property rights as defined by relevant international conventions and respects the authorship of the work".

The Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD) defines OER as: "digitised materials offered freely and openly for educators, students, and self-learners to use and reuse for teaching, learning, and research. OER includes learning content, software tools to develop, use, and distribute content, and implementation resources such as open licenses".

Η ουσιαστική διαφορά μεταξύ των δύο ορισμών έγκειται στη φύση των μέσων που χρησιμοποιούνται. Κατά τον ΟΟΣΑ, η OER στηρίζεται αποκλειστικά σε ηλεκτρονικά (digitised) μέσα, ενώ κατά την UNESCO, η OER χρησιμοποιεί κάθε μορφής μέσα (digital or otherwise).

Το παρόν άρθρο στηρίζεται κατά κύριο λόγο σε αναφορές του Dr Wayne Mackintosh, ο οποίος είναι ο επικεφαλής του οργανισμού [OER Universitas \(OERu\)](#). Όπως λέει ο Mackintosh, "OERu is an international partnership with accredited tertiary education institutions around the world that aims to widen access to affordable education for all". Ο OERu, του οποίου η έδρα βρίσκεται στο Otago Polytechnic στη Νέα Ζηλανδία, λειτουργεί σήμερα ως δίκτυο 35 ιδρυμάτων από έξι διαφορετικές περιοχές (Ευρώπη, Ασία, Αφρική, Ωκεανία, Βόρεια Αμερική και Μέση Ανατολή).

Ενδιαφέρον έχει να διευκρινιστεί από την αρχή η διαφοροποίηση μεταξύ του μοντέλου των OER και του μοντέλου των MOOC (Massive Open Online Courses) στο οποίο έχουν γίνει σχετικές αναφορές σε προηγούμενα τεύχη του InfoNews (τεύχος 5 καταχώρηση Νο. 12 και τεύχος 6 καταχώρηση Νο. 24). Μάλιστα, πρέπει να σημειωθεί ότι η τελευταία καταχώρηση αφορά την κυκλοφορία ενός συλλογικού τόμου με τίτλο "MOOCs and Open Education Around the World" ο οποίος παρουσιάζει τα ανωτέρω δύο μοντέλα. Οι σχετικές αναφορές του παρόντος άρθρου παρατίθενται στη συνέχεια.

Open education advocates do not believe that commercial MOOCs provide a sustainable way to widening tertiary access. "There are significant points of difference between the commercial MOOC provider model and the OERu model", Mackintosh said.

"First, we provide real academic credit towards real credentials, whereas commercial MOOC providers do not provide formal academic credit.

"Second, commercial MOOC providers will not be able to compete with the cost efficiencies of the OERu model, where courses are based entirely on open access resources.

"Most MOOC providers base their course materials on 'all rights reserved' copyright, which is creating false scarcity from a resource that is abundant – digital knowledge and information. False scarcity is created by applying all rights reserved copyright and limiting reuse and student access".

For instance, learning materials on the Coursera MOOCs platform cannot be accessed without registering for a password. "It is a gated community. You can access any course materials through the OERu without the need for a password".

Third and most exciting, said Mackintosh, is that the OERu is a network that respects the autonomy of its partner institutions. In the OERu, individual partners confer credentials, not the central entity, while MOOCs platforms need to retain control over access and credit.

“As a non-profit, the OERu does not generate revenue by restricting access to reuse content – we widen access to disaggregated education services from our partner institutions. The OERu is nurturing the development of a scalable OER ecosystem for mainstream adoption of open education”.

“We leverage the network effect, where the whole is more than the sum of the parts, in ways that closed systems can’t do”.

Από την παραπάνω διαφοροποίηση μεταξύ των δύο μοντέλων, διακρίνονται και τα βασικά χαρακτηριστικά του μοντέλου OER. Όπως εξηγεί ο Mackintosh, κεντρική ιδέα του μοντέλου OER είναι η βιωσιμότητα. Υπό την έννοια αυτή, ο στόχος του μοντέλου OER είναι να αποτελέσει μια βιώσιμη λύση για την αντιμετώπιση του προβλήματος της υπεραυξημένης ζήτησης ανώτατης εκπαίδευσης σε όλο τον πλανήτη τα επόμενα 15 χρόνια. Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις της UNESCO, το παγκόσμιο σύστημα ανώτατης εκπαίδευσης πρέπει να είναι σε θέση να εκπαιδεύσει 100 εκατ. φοιτητές επιπλέον μέσα στα επόμενα 15 χρόνια. Για να επιτευχθεί ο στόχος αυτός, θα πρέπει να δημιουργούνται κάθε εβδομάδα 4 νέα πανεπιστήμια δυναμικότητας 40.000 φοιτητών το καθένα, προϋπόθεση που προφανώς είναι αδύνατο να καλυφθεί. Πρέπει συνεπώς, κατά τον Mackintosh, να χρησιμοποιηθούν διαφορετικοί τρόποι εκπαίδευσης, οι οποίοι να διασφαλίζουν τη διαρκή και χωρίς εμπόδια παροχή γνώσης. Η ανοιχτή εκπαίδευση είναι ο πλέον προφανής τρόπος. Όπως λέει όμως ο Macintosh, θα πρέπει να μην περιορίζεται μέσα από “κλειστά” στοιχεία, όπως είναι αυτά που χαρακτηρίζουν τα MOOC, σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν ήδη παραπάνω. Για να είναι βιώσιμη η λύση για την αντιμετώπιση της υπερ-ζήτησης, θα πρέπει ταυτόχρονα να είναι και οικονομικά προσιτή για τους ωφελούμενους. Παρατίθενται, στη συνέχεια, σχετικές αναφορές του άρθρου.

There is probably not a country in the world that will be able to establish the number of new conventional institutions that will be required to meet this demand.

“Similarly the traditional single mode distance education model, which has been extremely successful in widening access to cost-effective education in the industrial age, is not a model that will scale well in the knowledge age using closed resources which restrict reuse. Particularly when the marginal cost of replicating digital knowledge is near zero”, said Mackintosh.

“So we need to find more cost-effective ways of widening access to learners who will not have the privilege of a tertiary education – for whatever reason, whether it is lack of funds or lack of provision in the home country. The only way that we can widen access to these additional learners is through an open education model. OER becomes more sustainable when institutions are required to release the education materials funded by public money under open licenses”.

Παρατίθεται, τέλος, η σχετική αναφορά στο άρθρο στο κόστος των σπουδών στο μοντέλο OERu.

The OERu aims to widen access to affordable tertiary study for learners excluded from formal education.

The OERu provides pathways for students to obtain credentials for courses based solely on open education resources. In these early days, it offers some courses but does not confer degrees – the first general arts degree is currently being developed.

Learners study courses for free. OERu partners with institutions that provide assessment and credentialing services for a fee to finance the cost of assessment services. Students who want credentials pay, on average, 20% of what they would have for a credential via the traditional route at the partner institution, which offers the service on a cost-recovery basis.

Πηγή:
University World News Global Edition, Issue 378, 23 August 2015

Λέξεις-κλειδιά:
Ανοιχτή εκπαίδευση, MOOC

Παραπομπή σε συναφή θέματα σε προηγούμενα τεύχη του InfoNews:
Τεύχος 5 καταχώρηση No. 12
Τεύχος 6 καταχώρηση No. 24

3. Το μέλλον της ανώτατης εκπαίδευσης: Red or blue oceans?

Η ηλεκτρονική έκδοση *University World News* δημοσίευσε στο τεύχος 379 (30 Αυγούστου 2015) άρθρο των Marguerite Dennis και Richard Lynch με τίτλο [“Is higher education ready for blue ocean strategies?”](#). Το άρθρο έχει ως σημείο αναφοράς τη διάκριση μεταξύ κόκκινων και μπλε ωκεανών, μία διάκριση που έχει εμφανιστεί στην επιστήμη των επιχειρήσεων. Ειδικότερα, το άρθρο αναφέρεται στο βιβλίο “Blue Ocean Strategy” των W. Chan Kim και Renée Mauborgne, καθηγητών στην [INSEAD](#) (Institut Européen d'Administration des Affaires ή European Institute of Business Administration), μία μεταπτυχιακή business school που εδρεύει στο Παρίσι (στο Φονταινεμπλώ), στη Σιγκαπούρη και στο Αμπου Ντάμπι. Το 2015 κυκλοφόρησε η [“Expanded Version of the Blue Ocean Strategy”](#) με υπότιτλο “How to Create Uncontested Market Space and Make the Competition Irrelevant”. Ο υπότιτλος του βιβλίου εκφράζει ακριβώς το περιεχόμενο της έννοιας των “blue oceans”, όπως φαίνεται και από την περιγραφή της διάκρισης κατά τους συγγραφείς του βιβλίου.

The authors define two types of oceans: red oceans and blue oceans. Red oceans exist today and are populated by similar companies competing for the same market. Supply, in red oceans, exceeds demand. Blue oceans are defined by the authors as untapped markets, not currently in existence. Blue oceans create new demand. Blue oceans don't focus on beating the competition. Rather, blue oceans make the competition irrelevant by opening up new and uncontested market space.

Οι συγγραφείς του παρόντος άρθρου επιχειρούν να προσεγγίσουν τις μελλοντικές προοπτικές της ανώτατης εκπαίδευσης μέσα από το πρίσμα της διάκρισης των δύο ωκεανών. Το κρίσιμο ερώτημα, κατά τους συγγραφείς του άρθρου, είναι κατά πόσο η παγκόσμια ανώτατη εκπαίδευση θα προσπαθήσει να επιβιώσει και να αναπτυχθεί μέσα σε συνθήκες έντονου ανταγωνισμού σε μία δεδομένη και κορεσμένη αγορά, όπου η προσφορά είναι μεγαλύτερη της ζήτησης (red oceans), ή θα προσπαθήσει να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις που θα οδηγήσουν στο άνοιγμα νέων απεριόριστων αγορών (blue oceans).

Οι δύο συγγραφείς προσπαθούν να θεμελιώσουν στο άρθρο την άποψη ότι η στρατηγική των red oceans είναι αδιέξοδη και χωρίς προοπτική για τα σημερινά πανεπιστήμια. Παρατίθενται στη συνέχεια σχετικές χαρακτηριστικές αναφορές του άρθρου.

Much has been written and predicted about higher education's demise. Indeed, some of the 'disruptions' in higher education would lead one to agree that in five or 10 years many colleges and universities will either not exist or will be merged with other institutions.

In a recent Chronicle of Higher Education survey of United States college presidents, two thirds believe that higher education is going in the wrong direction. The usual reasons are given: declining high school graduates in primary recruitment markets, a falling middle class and the lower socio-economic status of applicants.

When the presidents were asked how they planned to increase revenues, 88% of public college presidents and 77% of private college presidents listed increased fundraising as their primary 'new' revenue stream. When the presidents were asked to list how they would increase revenue if they didn't have to worry about the consequences, increasing tuition fees and increasing teaching loads were at the top of their list.

Οι συγγραφείς του άρθρου επισημαίνουν ότι οι πρόεδροι των κολεγίων σύμφωνα με την παραπάνω έρευνα τροποποιούν τις στρατηγικές αύξησης των εσόδων τους, όταν τροποποιούνται αναλόγως οι εξωτερικές συνθήκες. Αυτό, κατά τους συγγραφείς, δείχνει ότι τα πανεπιστήμια είναι σήμερα σε θέση (ή σε ετοιμότητα) να συζητήσουν στρατηγικές ανάλογες με την blue ocean strategy.

Χαρακτηριστικά αυτής της στρατηγικής παρουσιάζονται συνοπτικά στο άρθρο από τους συγγραφείς, με την υποσημείωση (ή την βεβαιότητα) ότι το μέλλον της ανώτατης εκπαίδευσης στον Κόσμο θα είναι online. Στο άρθρο παρουσιάζονται και παραδείγματα από περιπτώσεις που είτε έχουν ήδη, είτε θα μπορούσαν να αποκτήσουν στο άμεσο μέλλον χαρακτηριστικά blue oceans. Τέλος, το άρθρο ολοκληρώνεται με την καταγραφή των στοιχείων εκείνων που θα μπορούσαν να συμβάλουν, ώστε ένα πανεπιστήμιο να αποκτήσει επιχειρηματικά χαρακτηριστικά βάσει μιας blue ocean strategy.

Δuo λόγια για τους συγγραφείς του άρθρου:

Marguerite J Dennis has been a higher education administrator for more than 40 years, at St John's University in New York, at Georgetown University in Washington, DC and at Suffolk University in Boston, USA. She is a consultant to colleges and universities in the United States and around the world on higher education administration, enrolment, retention and international programmes and is the author of five books on higher education, college admission and financing and international strategic planning.

Richard Lynch is vice-president of Accelare's Global Strategy to Execution team. He specialises in helping organisations move from strategy to execution through capability management and finding and developing new growth platforms. He is co-authoring an eBook called Strategy Made Simple and is the lead author of The Capable Company: Building the capabilities that make strategy work (Wiley).

Πηγή:

University World News Global Edition, Issue 379, 30 August 2015

Λέξεις-κλειδιά:

Στρατηγικές ανώτατης εκπαίδευσης

4. Αναβίωση των liberal studies στην εποχή της εξειδίκευσης

Η ηλεκτρονική έκδοση University World News δημοσίευσε στο τεύχος 379 (30 Αυγούστου 2015) άρθρο του Philip G. Altbach με τίτλο [“The many traditions of the reviving liberal arts”](#). Ο τίτλος του άρθρου αναφέρεται στις πολλαπλές ιστορικές παραδόσεις των liberal arts ή liberal studies, ο κύριος λόγος όμως για τον οποίο έχει περιληφθεί το άρθρο στο παρόν τεύχος του InfoNews είναι οι αναφορές του συγγραφέα στην παρατηρούμενη, έστω και με αργούς ρυθμούς, αναβίωση των liberal studies στα πανεπιστήμια της Δύσης και, κατά κύριο λόγο, στα πανεπιστήμια των ΗΠΑ. Κατά τον Altbach, είναι ενδιαφέρον ότι η τάση αυτή εμφανίζεται σε μια χρονική στιγμή κατά την οποία η ανώτατη εκπαίδευση χαρακτηρίζεται διεθνώς από τη λογική της εξειδίκευσης. Αυτό δείχνει αντιφατικό από μία πρώτη όψη. Την αντίφαση όμως αυτή έρχεται να αποδομήσει ο Altbach, διατυπώνοντας την άποψη ότι το άνοιγμα προς τις liberal studies είναι απόρροια της αναγκαιότητας για soft skills και για generic competences που έρχεται να συμπληρώσει την αναγκαιότητα για εξειδίκευση ή ακόμα και να την περιορίσει. Παρατίθενται, στη συνέχεια, σχετικές αναφορές του άρθρου.

The liberal arts are seeing a modest revival globally. In the struggle between specialisation on the one hand and general or liberal education on the other, specialisation has mostly won. In much of the world, higher education study is organised to prepare people for the workforce and most often for specific professions.

Further, highly specialised curricula predominate in many countries – a student enters a particular faculty and nearly all of the classes are oriented towards a specific discipline, leading to graduation with specialised knowledge in that field.

A few countries, such as the United States, have maintained some commitment to the idea of education for broader knowledge and intellectual competencies – the underlying concept of liberal education.

Yet, quite surprisingly, the idea of liberal education has taken on new salience in the global higher education debate. This has occurred for several reasons.

There is increasing recognition that both the labour force and educated individuals require ‘soft skills’ as well as vocationally relevant content-based knowledge. These include the ability to think critically, communicate effectively and efficiently, synthesise information from various academic and cultural perspectives and analyse complex qualitative and quantitative concepts, among others.

Further, the 21st century economy no longer ensures a fixed career path. University graduates face a diverse, complex and volatile job market.

The specialised curriculum is no longer adequate to prepare people for the new knowledge economy, which requires capacity to innovate, and there is growing consensus that this capacity demands a broader range of knowledge that crosses disciplinary boundaries – perhaps a revival of the idea underlying the European medieval universities.

So far, the modest global resurgence of liberal arts education is largely, but not exclusively, concentrated in the elite sector of higher education, although with considerable variation among institutions.

Ο Altbach επιχειρεί και μια προσέγγιση στην έννοια της liberal education, η οποία και παρατίθεται στη συνέχεια.

There is no universally accepted definition of liberal education. Most think

of it in terms of an approach to knowledge as well as in more detailed curricular terms.

Liberal education is typically traced to Western traditions, such as Socrates' belief in the value of 'the examined life', and Aristotle's emphasis on 'reflective citizenship'. But as discussed here, there are important non-Western roots of liberal education as well.

Contemporary advocates focus on the value of critical thinking and a broad knowledge of key scientific and humanistic fields as requirements to understand the complexities of post-industrial society.

Most broadly, liberal education is contrasted to the more narrowly vocationally-oriented approach to higher education that has come to dominate much thinking in the 21st century.

Advocates argue that education is much more than 'workforce preparation' – and that contemporary society demands a broader and more thoughtful approach to post-secondary education.

Το άρθρο ολοκληρώνεται με τις προσεγγίσεις που επιχειρεί ο Altbach στην έννοια της liberal education από τη σκοπιά μη-Δυτικών ιστορικών και φιλοσοφικών παραδόσεων, όπως της κινεζικής, της ινδικής και της ισλαμικής.

Δuo λόγια για τον συγγραφέα του άρθρου:

Philip G Altbach is research professor and founding director of the Center for International Higher Education at Boston College, USA.

Πηγή:

University World News Global Edition, Issue 379, 30 August 2015

Λέξεις-κλειδιά:

Liberal education

5. Ο στόχος της συνάφειας (relevance) στην έρευνα

Η ηλεκτρονική έκδοση *The Guardian Higher Education Network* δημοσίευσε στις 6 Αυγούστου 2015 άρθρο των Nick Butler, Sverre Spoelstra και Helen Delaney με τίτλο [“Business schools must not cater to their funders”](#). Το άρθρο αναφέρεται στο ζήτημα των στόχων ή των επιπτώσεων (impact) που θα πρέπει να έχει η έρευνα που χρηματοδοτείται από δημόσιους πόρους. Οι ερευνητές συνήθως κατηγορούνται ότι πραγματοποιούν τις έρευνές τους χωρίς να ενδιαφέρονται για τις επιπτώσεις των αποτελεσμάτων της εργασίας τους, χωρίς δηλαδή να ενδιαφέρονται για τα κοινωνικά ή οικονομικά οφέλη που παράγει το ερευνητικό έργο τους. Προκειμένου ακριβώς να αντιμετωπίσει και να περιορίσει την τάση αυτή, το 2014 Research Excellence Framework (REF) στο Ηνωμένο Βασίλειο (βλ. τεύχος 6 του InfoNews καταχώρηση No. 5) περιέλαβε για πρώτη φορά μεταξύ των κριτηρίων του [το κριτήριο “impact”](#) ως μέτρο των επιπτώσεων της έρευνας πάνω στην οικονομία και την κοινωνία πέραν των καθαρά ακαδημαϊκών επιπτώσεων. Παρατίθεται, στη συνέχεια, η σχετική αναφορά.

REF impact

The Research Excellence Framework was the first exercise to assess the impact of research outside of academia. Impact was defined as ‘an effect on, change or benefit to the economy, society, culture, public policy or services, health, the environment or quality of life, beyond academia’.

Αυτό σημαίνει ότι, πλέον, η ποιότητα της έρευνας (research quality) θα συνοδεύεται και από ένα μέτρο της συνάφειας της έρευνας (research relevance). Η εξέλιξη αυτή στο Ηνωμένο Βασίλειο είναι σαφές ότι αποσκοπεί στην άρση της απομόνωσης των ερευνητών μέσα στον γυάλινο πύργο της ακαδημαϊκής έρευνας και στο άνοιγμα της έρευνας στην κοινωνία. Εν τούτοις, κατά το άρθρο, η εξέλιξη αυτή ως προς τα πρόσθετα κριτήρια του REF δεν φαίνεται ικανή να λειτουργήσει ως κίνητρο για τους ερευνητές προκειμένου αυτοί να παραγάγουν relevant research. Κατά το άρθρο, ο κύριος λόγος έγκειται στο ότι εκείνο που ενδιαφέρει έναν ερευνητή είναι να παράγει ερευνητικό έργο το οποίο θα δημοσιευτεί σε υψηλού επιπέδου επιστημονικά περιοδικά και θα αποτελέσει το βασικό κριτήριο για την ακαδημαϊκή εξέλιξή του. Και τούτο τις περισσότερες φορές δεν είναι συμβατό με τον στόχο της relevant research. Από την άλλη μεριά, οι τρεις συγγραφείς του άρθρου δίνουν και μία διαφορετική διάσταση της έννοιας της relevant research μέσα από την ειδική περίπτωση των business schools. Στις περιπτώσεις αυτές, η πίεση για στροφή από την ακαδημαϊκή (ή εσωτερική ή κλειστή) έρευνα στην “συναφή” (ή ανοιχτή) έρευνα παίρνει μια διαφορετική διάσταση, καθώς η προαναφερθείσα ωφέλεια για την κοινωνία ή την οικονομία εμφανίζεται ως ωφέλεια των επιχειρήσεων ή των οργανισμών που συνήθως βρίσκονται σε μία στενή σχέση τόσο με τις business schools όσο και με τους ερευνητές τους. Παρατίθενται, στη συνέχεια, χαρακτηριστικές σχετικές αναφορές του άρθρου.

Focusing on a range of external activities such as consulting, coaching and executive education, [the study found that] business school scholars experience considerable tension when they engage with practitioners. At worst, the short-term demands of organisations – say, implementing a new leadership development programme – may come into conflict with the basic protocols of scholarship.

By demanding simplistic solutions to complicated problems, organisations may impose their own demands on scholars – often against their better judgment. The problem is that scholars are all too willing to accede to practitioner demands, for which they – and their home university – may receive significant remuneration.

The idea then of transferring knowledge from academia to organisations in a linear and unproblematic way is naive, if not misleading. The pursuit of relevance may undermine traditional academic values such as intellectual autonomy and scientific independence – a price that is arguably not worth paying.

Part of the problem is that the idea of relevance in the business school has come to be identified with the concerns of senior executives, middle managers and other organisational actors. By focusing on a specific set of corporate stakeholders, it is easy to lose sight of the larger stakes involved in the study of management and organisations.

Οι τρεις συγγραφείς του άρθρου θεωρούν ότι οι business schools έχουν τη δυνατότητα να καλλιεργούν relevant research που όμως δεν θα αποσκοπούν στη στενά νοούμενη ωφέλεια των επιχειρήσεων και των οργανισμών που συνεργάζονται μαζί τους, αλλά στην παραγωγή καινοτόμου γνώσης που θα βοηθήσει γενικότερα τους οργανισμούς να εξελιχθούν και τις επιχειρήσεις να αναπτυχθούν. Παρατίθεται, στη συνέχεια, σχετική αναφορά του άρθρου.

The business schools ought to be concerned with more than simply making

organisations function better. What is more important – especially in light of endemic corporate scandals, financial misdealing and environmental irresponsibility – is to subject managerial ideology and practice to sustained critical analysis. And to produce innovative knowledge to help organisations develop and companies grow. This is a different but no less relevant task for business school scholars.

Δυο λόγια για τους συγγραφείς του άρθρου:

Nick Butler is a postdoctoral researcher at Lund University, Sweden.

Sverre Spoelstra is an associate professor at the Department of Business Administration, Lund University, Sweden.

Helen Delaney is a lecturer at the University of Auckland, New Zealand.

Πηγή:

The Guardian Higher Education Network – 6 August 2015

Λέξεις-κλειδιά:

Έρευνα, Relevant research, Business schools

Παραπομπή σε συναφή θέματα σε προηγούμενα τεύχη του InfoNews:

Τεύχος 1 καταχώρηση No. 7

Τεύχος 2 καταχωρήσεις No. 15-16

Τεύχος 4 καταχωρήσεις No. 8, 31

Τεύχος 6 καταχώρηση No. 5

6. Εγγενείς παθογένειες των rankings

Όπως τονίστηκε στο εισαγωγικό σημείωμα του 4ου τεύχους (Ιουνίου 2015), στο InfoNews δεν γίνονται αναφορές στις νέες ετήσιες εκδόσεις των διαφόρων rankings που κυκλοφορούν παγκοσμίως και στους σχετικούς καταλόγους (world leagues). Αναφορές σε rankings γίνονται μόνο όταν πρόκειται για την κυκλοφορία νέων rankings με διαφορετικές μεθοδολογίες, οπότε και παρουσιάζονται αυτά με σύντομη περιγραφή και αναφορά στη μεθοδολογία τους. Επίσης γίνονται και αναφορές σε εναλλακτικές μορφές rankings. Στην παρούσα καταχώρηση γίνεται αναφορά σε ένα ζήτημα που θα μπορούσε να αποτελεί μία από τις εγγενείς παθογένειες που εμφανίζουν τα rankings. Αφορά την υπόθεση των δημοσιεύσεων ερευνητικών εργασιών σε αναγνωρισμένα επιστημονικά περιοδικά παγκοσμίου κύρους, οι οποίες αποτελούν, για όλα ανεξαιρέτως τα rankings, ένα από τα κριτήρια που συνεισφέρουν στην κατάταξη ενός πανεπιστημίου. Η δε παθογένεια έγκειται στις περιπτώσεις των δημοσιεύσεων στις οποίες εμφανίζεται ένας πολύ μεγάλος αριθμός συν-συγγραφέων (co-authors).

Το θέμα παρουσιάζεται σε δημοσίευμα της ηλεκτρονικής έκδοσης University World News στο τεύχος 379 (30 Αυγούστου 2015) με τίτλο [“THE rankings to exclude ‘kilo-authored’ papers”](#), το οποίο αναφέρεται σε σχετικό άρθρο του Jack Grove στο Times Higher Education με τίτλο [“Is mass authorship destroying the credibility of papers?”](#) Το δημοσίευμα του University World News αναφέρεται στην απόφαση του ranking του Times Higher Education (THE) το οποίο για πρώτη φορά εφέτος αποκλείει από τα αξιολογούμενα κριτήρια τις επιστημονικές δημοσιεύσεις οι οποίες έχουν περισσότερους από 1000 συν-συγγραφείς. Παρατίθενται, στη συνέχεια, οι σχετικές αναφορές του δημοσιεύματος του University World News.

This year, for the first time, the Times Higher Education World University Rankings will exclude any papers that have more than 1.000 authors, as they

are considered to be “so freakish that they have the potential to distort the global scientific landscape”, writes Jack Grove for Times Higher Education.

But is the rise in shared authorship also common in non-scientific subjects? An analysis of social science papers published between 1980 and 2013 suggests that there has been a marked rise in co-authorship, which grew by 40% or more in 20 of 56 subject categories over the 33-year period.

While they are not yet in ‘kilo-author’ territory, fields such as psychiatry, health policy and biomedical social sciences have seen the mean average number of authors double over the period, according to the paper by Dorte Henriksen, which is due to be published shortly in Scientometrics.

Όπως φαίνεται από το παραπάνω δημοσίευμα, το φαινόμενο της πληθώρας συν-συγγραφέων δεν παρατηρείται πλέον μόνο στις δημοσιεύσεις στο χώρο των φυσικών επιστημών, αλλά έχει αρχίσει να εμφανίζεται και σε άλλες επιστημονικές περιοχές. Περισσότερα στοιχεία και μεγαλύτερη ανάλυση του φαινομένου παρέχονται στο άρθρο του Jack Grove. Όπως αναφέρεται χαρακτηριστικά στο άρθρο του Grove, σε πρόσφατο επιστημονικό άρθρο Φυσικής προερχόμενο από τον Large Hadron Collider του CERN η ομάδα των συν-συγγραφέων περιέχει συνολικά 5.154 ερευνητές. Και ακόμη, οι 24 από τις 33 συνολικά σελίδες του άρθρου χρησιμοποιήθηκαν για την αναγραφή των ονομάτων των συν-συγγραφέων.

Πηγή:

University World News Global Edition, Issue 379, 30 August 2015

Λέξεις-κλειδιά:

Ερευνητικές δημοσιεύσεις, Rankings

Παραπομπή σε συναφή θέματα σε προηγούμενα τεύχη του InfoNews:

Τεύχος 1 καταχωρήσεις No. 11-13, 19

Τεύχος 3 καταχωρήσεις No. 10-12

Τεύχος 4 καταχωρήσεις No. 13-14, 29

Τεύχος 5 καταχώρηση No. 24

Τεύχος 6 καταχώρηση No. 20

7. Εξελίξεις σε σχέση με τη νέα εμπορική συμφωνία TTIP για την εκπαίδευση

Σε μία από τις πρώτες καταχωρήσεις του InfoNews (τεύχος 1 καταχώρηση No. 4) είχε παρουσιαστεί η νέα εμπορική συμφωνία μεταξύ Ευρωπαϊκής Ένωσης και ΗΠΑ με ονομασία [“Transatlantic Trade and Investment Partnership” \(TTIP\)](#). Στην καταχώρηση εκείνη είχαν παρουσιαστεί οι ανησυχίες της EUA (European University Association), της ESU (European Students’ Union) και άλλων παραγόντων της ευρωπαϊκής ανώτατης εκπαίδευσης για τους κινδύνους που εγκυμονούσε η τυχόν ένταξη της ανώτατης εκπαίδευσης στο πεδίο εξάλειψης των φραγμών στην ελεύθερη διακίνηση αγαθών και υπηρεσιών στο πλαίσιο της συμφωνίας. Όπως αναφέρεται στο τελευταίο ενημερωτικό δελτίο της και στη [σχετική ιστοσελίδα της ESU](#) (*The Student Voice, Issue August 2015*), ήδη οι διαπραγματεύσεις εισήλθαν στον 100 γύρο που πραγματοποιήθηκε στις Βρυξέλλες από 13 ως 17 Ιουλίου 2015 ύστερα από την έγκριση του σχεδίου της συμφωνίας από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στις 8 Ιουλίου (παρά τις αρχικές επιφυλάξεις του). Κατά την ESU και τους άλλους φορείς, το μόνο θετικό στοιχείο στην όλη εξέλιξη βρίσκεται στο γεγονός ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έκανε τουλάχιστον δεκτή τροπολογία με την οποία ζητάει από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή να εξαιρεθούν οι μη-κερδοσκοπικές εκπαιδευτικές υπηρεσίες από το πεδίο εφαρμογής της συμφωνίας. Παρατίθεται στη συνέχεια το κείμενο της τροπολογίας όπως αυτό παρουσιάζεται στο ενημερωτικό δελτίο της ESU.

Amendment 16

“to ensure with a general clause the right of EU Member States to adopt or maintain any measure with regard to the provision of all educational and cultural services which work on a non-profit basis and/or receive public funding to any degree or state support in any form, and to ensure that privately funded foreign providers meet the same quality and accreditation requirements as domestic providers”.

Είναι πάντως χαρακτηριστικό ότι, ακόμα και αυτή η τροπολογία, εγκρίθηκε με μικρή πλειοψηφία από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (373 ψήφοι υπέρ, 336 ψήφοι κατά και 1 αποχή). Υπενθυμίζεται δε η θέση της EUA, η οποία θεωρούσε ότι η ανώτατη εκπαίδευση έπρεπε να εξαιρεθεί συνολικά από τη συμφωνία δεδομένης της ασάφειας ως προς τον ορισμό της έννοιας της “δημόσιας υπηρεσίας”. Κατά την EUA, το πρόβλημα έχει να κάνει με το γεγονός ότι η ανώτατη εκπαίδευση παρέχεται τόσο από δημόσιους όσο και από ιδιωτικούς “παρόχους”, ενώ παράλληλα πολλά δημόσια ιδρύματα ανώτατης εκπαίδευσης έχουν τόσο δημόσιους όσο και ιδιωτικούς πόρους (βλ. σχετικά InfoNews 1 καταχώρηση 4).

Πηγή:
ESU The Student Voice, Issue August 2015

Λέξεις-κλειδιά:
Εμπορική συμφωνία για την εκπαίδευση, TTIP

Παραπομπή σε συναφή θέματα σε προηγούμενα τεύχη του InfoNews:
Τεύχος 1 καταχώρηση Νο. 1

8. Ηνωμένο Βασίλειο: Πτυχιούχοι με προσόντα υψηλότερα των θέσεων που κατέχουν

Στο ηλεκτρονικό ενημερωτικό δελτίο (Newsletter) της ACA (Academic Cooperation Association) με τίτλο “Education Europe” (edition 172 August 2015) γίνεται αναφορά σε μελέτη που δημοσιεύτηκε τον Αύγουστο 2015 στο Ηνωμένο Βασίλειο με τίτλο [“Over-qualification and skills mismatch in the graduate labour market”](#). Η μελέτη, η οποία πραγματοποιήθηκε από το Chartered Institute of Personnel and Development (CIPD), ασχολείται με το φαινόμενο που περιγράφεται στον τίτλο της ως αποτέλεσμα της ραγδαίας επέκτασης του τομέα της ανώτατης εκπαίδευσης στο Ηνωμένο Βασίλειο τις τελευταίες δεκαετίες χωρίς όμως η ανάλογη αύξηση του αριθμού των πτυχιούχων να συνοδεύεται και από ανάλογη αύξηση του αριθμού των θέσεων εργασίας που απαιτούν υψηλά προσόντα. Όπως αναφέρει η μελέτη, είναι ιδιαίτερα έντονο στο Ηνωμένο Βασίλειο το φαινόμενο των πτυχιούχων με υψηλότερα προσόντα από τις θέσεις εργασίας που κατέχουν (graduate over-qualification). Το ποσοστό των πτυχιούχων που κατέχουν θέσεις που προορίζονται για μη πτυχιούχους ανέρχεται σε 58,8% για το Ηνωμένο Βασίλειο, είναι δε από τα υψηλότερα της Ευρώπης, υπολειπόμενο μόνο των αντίστοιχων ποσοστών στην Ελλάδα (63%) και την Εσθονία (87%). Εκτός των άλλων συνεπειών, το φαινόμενο αυτό στο Ηνωμένο Βασίλειο έχει και ως πρόσθετο αποτέλεσμα ότι οι μισοί περίπου από τους πτυχιούχους των πανεπιστημίων δεν θα έχουν αρκετές απολαβές, ώστε να μπορούν να αποπληρώσουν το σύνολο του δανείου που έχουν λάβει ως φοιτητές.

Η μελέτη προτείνει δύο εναλλακτικές λύσεις για την αντιμετώπιση του φαινομένου, οι οποίες παρατίθενται συνοπτικά στη συνέχεια.

One solution to the problem of graduate skill underutilisation is to

generate more high-skilled jobs. The report indeed calls on the government to invest more heavily in workforce development, and asks employers to create more opportunities for employees to utilise their skills, thereby boosting productivity.

The **second solution**, one less palatable to the UK higher education sector, is for the government to **increase the quality and quantity of apprenticeships** as an alternative to university. This proposal follows the line of countries such as Germany, the Netherlands and Slovenia, which with a history of strong vocational training, have 10% or less of graduates in non-graduate jobs.

Την παραπάνω μελέτη χαρακτήρισε αμφιλεγόμενη (controversial) η οργάνωση Universities UK (ανάλογη των Συνόδων Πρυτάνεων σε άλλες χώρες), η οποία εξέφρασε την αντίθεσή της επικαλούμενη αφενός μεν το γεγονός ότι οι πτυχιούχοι έχουν ετήσιες απολαβές κατά 10.000 λίρες Αγγλίας υψηλότερες από του μη πτυχιούχους, αφετέρου δε στις εκτιμήσεις των αρμόδιων παραγόντων (Association of Graduates Recruiters – AGR) ότι η ζήτηση πτυχιούχων από την αγορά εργασίας θα αυξηθεί κατά 11,9% τη χρονιά αυτή. Το κύριο όμως επιχείρημα της Universities UK βρίσκεται στην εξής φράση: “The analytic and critical thinking skills developed through higher education are lifelong and will continue to grow in demand as high-skilled jobs increase.” Προφανώς, πρόκειται για ένα επιχείρημα που δεν μπορεί να αγνοήσει κανείς. Από την άλλη μεριά όμως το ερώτημα είναι πού μπορεί να φτάσει η συνεχής και άκριτη αύξηση του αριθμού των πτυχιούχων. Παρατίθεται, στη συνέχεια, η σχετική αναφορά του ACA Newsletter.

The argument made by Universities UK is not to be discarded, especially when it comes to the intrinsic, lifelong value of higher education. However, **this should all not be a reason to blindly produce as many graduates as possible, as fast as possible, insisting on one and only educational path worth pursuing.** CIPD’s study shows this is not a sure route to economic development, and a one-size-fits-all approach is surely not the best for any society. Just as graduates need high-skilled jobs to utilise the skills and knowledge they have developed, so do students fresh out of high school need to know university is not the only path to a productive, successful, happy life – however one might define it.

Το παραπάνω θέμα παρουσιάστηκε και στην ηλεκτρονική έκδοση University World News σε άρθρο της Michelle Paterson που δημοσιεύτηκε στο τεύχος 378 (23 Αυγούστου 2015) με τίτλο [“United Kingdom: Is graduate over-qualification a problem?”](#).

Πηγές:

ACA Newsletter ‘Education Europe’, Edition 172 – August 2015
University World News Global Edition, Issue 378, 23 August 2015

Λέξεις-κλειδιά:

Προσόντα πτυχιούχων, Αγορά εργασίας, Απασχολησιμότητα, Ηνωμένο Βασίλειο

Παραπομπή σε συναφή θέματα σε προηγούμενα τεύχη του InfoNews:

Τεύχος 2 καταχωρήσεις No. 24, 33

Τεύχος 4 καταχωρήσεις No. 16, 25, 29, 32

Τεύχος 5 καταχωρήσεις No. 3, 15

Λοιπές αναφορές για το Ηνωμένο Βασίλειο σε προηγούμενα τεύχη του InfoNews:

Τεύχος 3 καταχωρήσεις No. 16-20

Τεύχος 4 καταχώρηση No. 15

Τεύχος 6 καταχώρηση No. 1

9. Ρωσία: Αναδιάρθρωση του χάρτη της ανώτατης εκπαίδευσης

Η ηλεκτρονική έκδοση *University World News* δημοσίευσε στο τεύχος 379 (30 Αυγούστου 2015) άρθρο του Eugene Vorotnikov με τίτλο [“Russia: Higher education reforms to create 150 big universities”](#). Το άρθρο αναφέρεται στις ευρύτερες αλλαγές του τοπίου της ανώτατης εκπαίδευσης που προωθεί η ρωσική κυβέρνηση. Το θέμα είχε απασχολήσει και παλιότερα τεύχη του *InfoNews*, και συγκεκριμένα το τεύχος 4 (καταχώρηση Νο. 24) και το τεύχος 3 (καταχώρηση Νο. 29). Το παρόν άρθρο πρέπει να αναγνωστεί σε συσχέτιση με τα άλλα δύο, καθώς επιχειρεί μία σύνοψη των αλλαγών αυτών. Με τις σχεδιαζόμενες αλλαγές, η ρωσική κυβέρνηση στοχεύει στη βελτίωση της ποιότητας της ανώτατης εκπαίδευσης, αντιμετωπίζοντας με τρόπο δραστικό την υπερπληθώρα ιδρυμάτων ανώτατης εκπαίδευσης που προέκυψε κατά την μετά την Σοβιετική Ένωση εποχή. Το άρθρο αναφέρεται σε ανακοινώσεις και δηλώσεις τόσο του Υπουργού Παιδείας και Επιστήμης Dmitry Livanov όσο και του Αναπληρωτή Υπουργού Alexander Klimov. Τα νέα πανεπιστήμια θα προκύψουν αφενός μεν από τη δημιουργία αμιγώς νέων πανεπιστημίων αφετέρου δε από τη συγχώνευση πολλών από τα υπάρχοντα πανεπιστήμια. Παράλληλα όμως η πολιτική αυτή προβλέπει και την κατάργηση μεγάλου αριθμού ιδρυμάτων ανώτατης εκπαίδευσης, στην πλειοψηφία τους ιδιωτικών, τα οποία κατά τη ρωσική κυβέρνηση εμφανίζουν χαμηλές αποδόσεις. Παρατίθενται, στη συνέχεια, αναφορές του άρθρου σχετικά με το προφίλ των νέων αυτών πανεπιστημίων.

Up to 150 large, multi-profile universities will be established in Russia over the next several years, according to Alexander Klimov, deputy minister of education and science.

Klimov said in recent statements that the universities will focus on training specialists for high-tech, innovative and knowledge-intensive areas of the national economy, and will receive increased funding from the government.

It is planned that each of these universities will specialise in a particular area and will be directly subordinated to a particular state agency or the federal ministry, such as the Ministry of Health, Ministry of Culture, Ministry of Defence and others.

According to Minister of Education and Science Dmitry Livanov, by the beginning of 2016 the government plans to have closed the majority of inefficient universities that provide poor education. Parts of these institutions will be merged into the large, multi-profile universities.

Livanov believes that the planned closures will not lead to an increase in competition between remaining universities, since the number of secondary school graduates in Russia will decline from the current 5.5 million to 4.5 million people in the near future.

The process of universities' consolidation will continue in Russia for several years, the minister said, and will be mainly due to demographic changes. It is expected that most of the universities that will close will be private higher education institutions.

Κατά τον Υπουργό Παιδείας και Επιστήμης, η επιτυχής υλοποίηση των σχεδίων αυτών θα οδηγήσει στη μείωση του αριθμού των ιδρυμάτων κατά 25% και θα ανυψώσει την ποιότητα της ρωσικής ανώτατης εκπαίδευσης. Στόχος της κυβέρνησης είναι να διασπαρούν τα νέα αυτά πανεπιστήμια σε όλες τις γεωγραφικές περιοχές της χώρας ώστε να συμβάλουν στη συνολική ανάπτυξή τους. Για την επίτευξη δε του στόχου αυτού τα νέα πανεπιστήμια θα λάβουν σημαντική οικονομική ενίσχυση από την

κυβέρνηση. Τέλος, ο Υπουργός διευκρίνισε ότι οι σχεδιαζόμενες αλλαγές αναμένεται να υπηρετήσουν και τον στόχο που έχει θέσει η ρωσική κυβέρνηση μέσω του “Project 5-100” (βλ. InfoNews τεύχος 5 καταχώρηση No. 24), σύμφωνα με τον οποίο τουλάχιστον 5 ρωσικά πανεπιστήμια θα έχουν περιληφθεί ως το 2020 στις λίστες με τα κορυφαία πανεπιστήμια σε κάποιο από τα γνωστά World Rankings.

Πηγή:
University World News Global Edition, Issue 379, 30 August 2015

Λέξεις-κλειδιά:
Κλείσιμο πανεπιστημίων, Συγχωνεύσεις πανεπιστημίων, Αναδιάρθρωση χάρτη ανώτατης εκπαίδευσης, Ρωσία

Παραπομπή σε συναφή θέματα σε προηγούμενα τεύχη του InfoNews:
Τεύχος 3 καταχώρηση No. 29
Τεύχος 4 καταχώρηση No. 24

Λοιπές αναφορές για τη Ρωσία σε προηγούμενα τεύχη του InfoNews:
Τεύχος 3 καταχωρήσεις No. 28-29
Τεύχος 4 καταχωρήσεις No. 23-24
Τεύχος 5 καταχώρηση No. 24

10. Αυστραλία: Ανάγκη επανεξέτασης της επίβλεψης διδακτορικών διατριβών;

Η ηλεκτρονική έκδοση *University World News* δημοσίευσε στο τεύχος 378 (23 Αυγούστου 2015) άρθρο των Craig Whitsed και Wendy Green με τίτλο [“Australia: Rethinking supervision for the 21st century”](#). Το άρθρο αναφέρεται στη γενικότερη συζήτηση που βρίσκεται σε εξέλιξη στην Αυστραλία σχετικά με το θέμα της επίβλεψης των διδακτορικών διατριβών και, πιο συγκεκριμένα, το κατά πόσο οι νέοι διδάκτορες διαθέτουν τα προσόντα που απαιτεί η σύγχρονη εποχή. Βεβαίως, παρ’ όλο που το άρθρο επικεντρώνεται στην Αυστραλία, το όλο θέμα έχει ευρύτερες προεκτάσεις και προφανώς ξεφεύγει από τα στενά όρια μίας χώρας.

Παρατίθενται στη συνέχεια οι δύο πρώτες παράγραφοι του άρθρου, μέσα από τις οποίες γίνεται και η τοποθέτηση του όλου θέματος.

Disruptive shifts emanating from globalisation and emergent technologies are forcing a rethink of traditional approaches to teaching and learning and, importantly, PhD supervision in Australia.

A perceived lack of 21st century skills has resulted in reluctance by industry and government to employ PhD graduates. These forces are also flaming a debate in Australia between industry, business and the higher education sector about the work-readiness of graduates. A reconceptualisation of supervision pedagogy is therefore considered critical by those in government and industry.

Από τα παραπάνω καθίσταται σαφές ότι ο γενικότερος προβληματισμός ως προς την ικανότητα και την ετοιμότητα των πτυχιούχων των πανεπιστημίων να αντεπεξέλθουν στις απαιτήσεις της σύγχρονης εποχής έχει ξεφύγει από τα όρια του πρώτου κύκλου σπουδών (προπτυχιακών) και έχει φτάσει πλέον και στον τρίτο κύκλο (διδακτορικές σπουδές/διδακτορικές διατριβές). Κατά το άρθρο, η βασική διαφορά έγκειται στο ότι στη σύγχρονη εποχή, η οποία χαρακτηρίζεται από τις οικονομίες γνώσης, το πεδίο απασχόλησης των νέων διδασκόντων έχει διευρυνθεί και πέραν της ακαδημαϊκής έρευνας (σε πανεπιστήμια και σε ερευνητικά κέντρα), καθώς εκτείνεται στο χώρο της

βιομηχανίας και των επιχειρήσεων, αλλά και στο χώρο των κυβερνητικών φορέων και των μη-κυβερνητικών οργανώσεων. Όπως αναφέρεται στο άρθρο, τελευταίες έρευνες έχουν δείξει ότι ποσοστό μόλις 25% των νέων διδασκόντων στην Αυστραλία βρίσκουν θέσεις απασχόλησης σε πανεπιστήμια. Στο νέο αυτό περιβάλλον δεν αρκούν αυτά που προβλέπει η παραδοσιακή αντίληψη περί ανάπτυξης μέσα από τη διδακτορική διατριβή προσωπικότητας με αναλυτική, δημιουργική και ανεξάρτητη σκέψη. Και, όπως αναφέρεται στο άρθρο, “the ‘old-style apprenticeship model’ of PhD supervision is no longer fit for purpose”, ενώ παράλληλα “the PhD training should be restructured to include a wider set of skills”. Όσο για τα απαιτούμενα διευρυμένα προσόντα των νέων διδασκόντων στη σύγχρονη εποχή, το άρθρο επιχειρεί ορισμένες προσεγγίσεις οι οποίες παρατίθενται στη συνέχεια.

Globalisation is changing the face of employment. Industry and business require more graduates with 21st century skills such as sense-making, computational thinking, cognitive load management and social and cross-cultural intelligence and competency.

Other desirable skills include: the ability to formulate and solve interdisciplinary problems; sophisticated approaches to research management and understanding of research impact; and the ability to communicate and collaborate within the ‘Triple Helix’ of university, industry and government in activities that traverse national borders – all essential in a globalised market place and super complex world.

The same skills are likewise required in the higher education sector with universities subject to the same forces as industry. As universities internationalise, ‘traditional academics’ encounter increased mobility and cultural and linguistic diversity for which they are largely unprepared. How this is addressed merits consideration.

Many PhD graduates felt their training had not adequately prepared them for postdoctoral employment. One area of dissatisfaction centred on global and intercultural skills. Global connections require a global mind-set and intercultural skills; neither is specifically developed in PhD training.

Σύμφωνα με το άρθρο, ο ρόλος των επιβλεπόντων είναι ιδιαίτερα κρίσιμος σε χώρες όπως η Αυστραλία όπου η εκπόνηση διδακτορικών διατριβών συνήθως δεν εμπεριέχει κύκλο διδακτορικών μαθημάτων. Εν τούτοις, στο άρθρο συζητάει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες θα μπορούσαν να καθιερωθούν και στην Αυστραλία τέτοιοι κύκλοι διδακτορικών μαθημάτων προκειμένου να αμβλυνθεί η απόλυτη ευθύνη του επιβλεπόντος ως προς τα προσόντα και τις ικανότητες που θα αποκτήσει ο νέος διδάκτορας αλλά και ως προς τη διαμόρφωση του προφίλ και της προσωπικότητάς του. Παρατίθενται, στη συνέχεια, σχετικές αναφορές του άρθρου.

[Questioning] the efficacy of centrally-administered programmes that exist outside of the supervision process which do not relate to the students’ research interests and do not recognise and capitalise on the candidate’s pre-existing abilities.

Any central, generic programmes must be supplemented with ‘a more tailored process’ – one that is most effectively developed within the supervisor-student relationship, where opportunities for highly effective, just-in-time, experiential, reflective learning abound.

Τέλος, το άρθρο “ανοίγει” και το θέμα της παιδαγωγικής της επίβλεψης των διδακτορικών διατριβών (supervision pedagogy), και μάλιστα με ιδιαίτερες αναφορές στη στάση των επιβλεπόντων απέναντι στην έννοια αλλά και στην προοπτική της παιδαγωγικής. Παρατίθενται, στη συνέχεια, σχετικές αναφορές του άρθρου.

It is critically important to intellectually engage supervisors in the processes of reflecting on and changing aspects of their supervision pedagogy.

Supervisors – like most academics – are somewhat resistant to changing pedagogical practices such as supervision because of perceived threats to academic values, ways of working, academic freedom, the primacy of disciplinary knowledge and loss of control over one’s academic practice.

How they enact their role in the training and development of students and construct their pedagogy is further influenced by the centrality of the discipline in shaping the dispositions of both supervisors and candidates and the possibilities and limitations for training offered in differing institutional contexts.

The need for professional development for supervisors, underpinned by pedagogical principles, rather than compliance has been reported as critical.

Παρατίθενται, τέλος, οι καταληκτικές αναφορές του άρθρου ως προς το θέμα της παιδαγωγικής κατάρτισης των επιβλεπόντων.

To successfully engage academics in challenging propositions such as reconceptualising the pedagogy of supervision, it is vital they are provided with safe, structured spaces for guided reflection on and review of current practices; good facilitation, rather than direction; resources that prompt critical debate; a situated approach to develop communities of practice, together with opportunities to engage in critical inter-disciplinary spaces; active involvement of discipline leaders; and meaningful goals for participating academics.

Δuo λόγια για τους συγγραφείς του άρθρου:

Craig Whitsed is a senior lecturer at the Centre for University Teaching and Learning at Murdoch University in Perth, Western Australia.

Wendy Green is a senior lecturer in learning and teaching at the University of Tasmania.

Πηγή:

University World News Global Edition, Issue 378, 23 August 2015

Λέξεις-κλειδιά:

Εκπόνηση διδακτορικών διατριβών, Επίβλεψη διδακτορικών διατριβών, Προσόντα νέων διδασκόντων, Αυστραλία

Παραπομπή σε συναφή θέματα σε προηγούμενα τεύχη του InfoNews:

Τεύχος 2 καταχωρήσεις No. 2, 21

Τεύχος 4 καταχώρηση No. 18

Τεύχος 5 καταχώρηση No. 13

Τεύχος 6 καταχώρηση No. 4

Λοιπές αναφορές για την Αυστραλία σε προηγούμενα τεύχη του InfoNews:

Τεύχος 2 καταχώρηση No. 24

Τεύχος 3 καταχωρήσεις No. 34-36

Τεύχος 4 καταχωρήσεις No. 30-31

11. Ιαπωνία: Οι ανθρωπιστικές και οι κοινωνικές επιστήμες στα ιαπωνικά πανεπιστήμια

Στο τεύχος 5 του InfoNews (καταχώρηση Νο. 31) είχε περιληφθεί άρθρο σχετικά με τα σχέδια της ιαπωνικής κυβέρνησης για την αναδιάρθρωση του συστήματος ανώτατης εκπαίδευσης της χώρας. Τα σχέδια αυτά περιλάμβαναν μεταξύ άλλων και την επανεξέταση των προτεραιοτήτων των ιαπωνικών πανεπιστημίων ως προς τα καλλιεργούμενα γνωστικά πεδία. Είχε γίνει δε αναφορά στο άρθρο εκείνο στους κινδύνους που αντιμετώπιζαν τα προγράμματα σπουδών στις ανθρωπιστικές και κοινωνικές επιστήμες από τις προτεραιότητες που έθετε η ιαπωνική κυβέρνηση. Η εξέλιξη αυτή έχει ήδη αρχίσει να δρομολογείται στην Ιαπωνία. Η ηλεκτρονική έκδοση *University World News* δημοσίευσε στο τεύχος 379 (30 Αυγούστου 2015) σχόλιο σε άρθρο του ειδησεογραφικού Δικτύου *The Japan News-Asia News Network* με τίτλο [“Japan: 26 universities to abolish humanities, social sciences”](#). Το άρθρο αναφέρεται στα αποτελέσματα έρευνας που πραγματοποιήθηκε από την ιαπωνική εφημερίδα *The Yomiuri Shimbun* μεταξύ των προέδρων όλων των πανεπιστημίων της χώρας ως προς τη στάση τους απέναντι στα σχέδια της κυβέρνησης για κατάργηση των Τμημάτων Ανθρωπιστικών και Κοινωνικών Επιστημών. Η έρευνα απευθύνθηκε στους προέδρους και των 86 πανεπιστημίων της χώρας, απάντησαν δε οι 81. Στην έρευνα απάντησαν 58 από τα 60 πανεπιστήμια που διαθέτουν τμήματα ή σχολές ανθρωπιστικών και κοινωνικών επιστημών με 26 από αυτά να απαντούν ότι όντως σχεδιάζουν είτε να καταργήσουν εντελώς τα τμήματα αυτά είτε να τα αντικαταστήσουν με άλλα επιστημονικά πεδία. Η παραπάνω έρευνα έδειξε ότι τα σχέδια της ιαπωνικής κυβέρνησης συναντούν μικτές αντιδράσεις από την πλευρά των πανεπιστημίων. Είναι δε χαρακτηριστικό ότι μεταξύ των πανεπιστημίων που δήλωσαν ότι δεν προτίθενται να καταργήσουν τις ανθρωπιστικές και κοινωνικές επιστήμες περιλαμβάνονται και δύο από τα κορυφαία ιαπωνικά πανεπιστήμια, το *University of Tokyo* και το *Kyoto University*. Παρατίθενται, στη συνέχεια, αναφορές του άρθρου στους λόγους που οδήγησαν στα σχέδια της κυβέρνησης.

Japanese universities are being forced to review their organisations from the ground up, due to the declining birth-rate and severe international competition among universities.

Compared with the creation of new industries and technological innovations that stem from science and technology studies, it is difficult for humanities and social science studies to demonstrate tangible accomplishments.

Some in industrial circles criticise universities for not fostering personnel who enter the workplace with practical skills after graduation.

Στη συνέχεια παρατίθενται αναφορές του άρθρου σε δύο χαρακτηριστικές αντιδράσεις πανεπιστημίων.

Niigata University said, "The study of humanities and social sciences is important in a university education, but it must be reviewed to ensure the quality of education".

However, Shiga University said, "Democracy cannot be preserved if the 'intellectual knowledge' of humanities and social science studies is cast aside".

Ενδιαφέρον έχουν τέλος οι στάσεις των πανεπιστημίων απέναντι στην πρόκληση-πρόσκληση που τους έχει απευθύνει το Υπουργείο Παιδείας να επιλέξουν την αποστολή τους για το μέλλον μεταξύ των παρακάτω τριών διαφορετικών επιλογών:

α) να ανυψώσουν τη θέση τους στον παγκόσμιο ανταγωνισμό, β) να συμβάλλουν στην περιφερειακή ανάπτυξη, και γ) να παρέχουν εξειδικευμένα προγράμματα σπουδών. Κατά το Υπουργείο Παιδείας, η επιλογή του κάθε πανεπιστημίου θα καθορίσει και το ύψος της επιχορήγησής του από το έτος 2016. Τα ιαπωνικά πανεπιστήμια κλήθηκαν να απαντήσουν και σε αυτό το ερώτημα κατά την παραπάνω έρευνα, με τα εξής αποτελέσματα: 54 πανεπιστήμια επιλέγουν τη συμβολή στην περιφερειακή ανάπτυξη, 12 πανεπιστήμια επιλέγουν την εξειδίκευση και τα υπόλοιπα 15 πανεπιστήμια (από αυτά που απάντησαν στην έρευνα) επιλέγουν τα global standards για τον παγκόσμιο ανταγωνισμό.

Πηγή:

University World News Global Edition, Issue 379, 30 August 2015

Λέξεις-κλειδιά:

Ανθρωπιστικές επιστήμες, Κοινωνικές επιστήμες, Μεταρρύθμιση ανώτατης εκπαίδευσης, Ιαπωνία

Παραπομπή σε συναφή θέματα σε προηγούμενα τεύχη του InfoNews:

Τεύχος 2 καταχώρηση No. 39

Τεύχος 3 καταχώρηση No. 47

Τεύχος 5 καταχώρηση No. 31 (Ιαπωνία)

Λοιπές αναφορές για την Ιαπωνία σε προηγούμενα τεύχη του InfoNews:

Τεύχος 2 καταχώρηση No. 26

Τεύχος 3 καταχώρηση No. 38

Τεύχος 5 καταχώρηση No. 31

12. Αφρική: Μία “Μπολόνια” για την Αφρικανική Ήπειρο;

Η ηλεκτρονική έκδοση *University World News* δημοσίευσε στο τεύχος 377 (16 Αυγούστου 2015) άρθρο του Wachira Kigotho με τίτλο [“UNESCO, African Union push continental ‘Bologna Process’”](#). Το άρθρο αναφέρεται στις κινήσεις που πραγματοποιούνται από κοινού από την UNESCO και την Επιτροπή της Αφρικανικής Ένωσης (African Union Commission – AUC) για την προώθηση της εναρμόνισης (harmonisation) της ανώτατης εκπαίδευσης μεταξύ και των 54 χωρών-μελών της AUC. Καθοριστικό βήμα προς αυτή την κατεύθυνση θεωρείται ότι θα αποτελέσει η επικύρωση από όλες τις αφρικανικές χώρες της Addis Convention του 2014 “on the Recognition of Studies, Certificates, Diplomas, Degrees and Other Academic Qualifications in Higher Education in African States”. Η Addis Convention του 2014 αντικατέστησε την ανάλογη Arusha Convention του 1981, η οποία είχε επικυρωθεί από 20 μόνο χώρες. Παρατίθεται, στη συνέχεια, αναφορά του άρθρου στους κατά την UNESCO στόχους της νέας Convention.

According to UNESCO, the objective of establishing criteria for the recognition of studies and qualifications was to strengthen African unity and solidarity by removing constraints based on past colonial experience.

“It was also meant to promote and to strengthen the cultural identity of Africa and its various countries”, according to part of Article 2 of the revised convention.

Η υλοποίηση της Addis Convention αποτέλεσε αντικείμενο παναφρικανικής σύσκεψης που πραγματοποιήθηκε στις 16 και 17 Ιουλίου 2015 στο Παρίσι ύστερα από πρόσκληση της Γενικής Διευθύντριας της UNESCO Irina Bokova και του προέδρου της AUC Nkosazana Dlamini-Zuma. Η σύσκεψη του Παρισιού κατέληξε στην υπογραφή ενός [Communiqué](#), με τους συμμετέχοντες να συμφωνούν ότι “harmonisation of higher

education was critical to the revitalisation of higher education on the continent”. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον όμως έχει και η άποψη των συμμετεχόντων σύμφωνα με την οποία “the Addis Convention is meant to be similar to the Bologna process – one of the world’s most successful processes of harmonising university degrees”. Η προσέγγιση αυτή έχει προφανώς ως αποτέλεσμα να λειτουργεί η Διαδικασία της Μπολώνιας ως υπόδειγμα για τις αφρικανικές χώρες. Από αυτή δε την προσέγγιση προκύπτει και ότι η Addis Convention δεν είναι μία απλή συνθήκη αναγνώρισης τίτλων σπουδών, όπως είναι π.χ. για την ευρωπαϊκή ανώτατη εκπαίδευση η Lisbon Recognition Convention 1997, αλλά είναι κάτι πολύ περισσότερο. Θα μπορούσε να σημειωθεί ότι η Addis Convention εκτείνεται και στις προϋποθέσεις και στα παράλληλα μέτρα που απαιτούνται για να γίνει δυνατή η αναγνώριση των τίτλων σπουδών. Αυτά όλα οδηγούν ακριβώς στην αναγκαιότητα της εναρμόνισης που αναφέρθηκε και πιο πριν. Γι’ αυτό και η Addis Convention θεωρείται ως κάτι ανάλογο της Διαδικασίας της Μπολώνιας. Παρατίθενται, στη συνέχεια, αναφορές του άρθρου στα ζητήματα της υλοποίησης της Addis Convention.

Taking into account global trends in higher education and particularly those in Africa – such as the expansion of higher education, and diversification of provision and providers – there was a “need for increased attention to quality assurance, qualifications frameworks and higher education integration in Africa”, the delegates noted.

Delegates agreed to develop a ratification campaign, including advocacy, for signature by all African countries. “Member states must signal their interest, identify champion countries in each region and mobilise the regional economic blocs”, stressed the delegates.

Η σύσκεψη του Παρισιού πάντως δεν έμεινε αδιάφορη και για την υπόθεση της διαβίου μάθησης και για τη σημασία της για την πρόοδο στην Αφρικανική Ήπειρο. Υπό την έννοια αυτή, οι συμμετέχοντες αναφέρθηκαν και στην [Incheon Declaration](#) με τίτλο “Education 2030” η οποία υπεγράφη στο World Education Forum τον Μάιο 2015. Παρατίθενται στη συνέχεια οι αναφορές του άρθρου στην Incheon Declaration.

Convinced that a framework for harmonisation and quality improvement is essential for higher education in Africa, the delegates also agreed to support the Incheon Declaration issued by the World Education Forum 2015 held in South Korea in May.

Among other things, the Incheon Declaration pledged to promote quality lifelong learning opportunities as well as equitable and increased access to quality technical and vocational education and training as well as higher education and research, with due attention to quality assurance globally.

Τόσο μέσα από τις αναφορές του άρθρου στη Διαδικασία της Μπολώνιας, όσο και μέσα από τις αναφορές του στην Incheon Declaration, προκύπτει ότι το κλειδί για την πρόοδο της αφρικανικής ανώτατης εκπαίδευσης είναι η διαρκής βελτίωση της ποιότητας. Στο άρθρο υπάρχουν και αναφορές που δείχνουν ότι το εγχείρημα δεν θα είναι εύκολο και για τον λόγο αυτό, άλλωστε, ζητείται ουσιαστική βοήθεια από την UNESCO. Παρατίθενται σχετικές αναφορές στη συνέχεια.

According to a report from the African Union Commission, a credible process to streamline higher education harmonisation efforts in Africa is long overdue.

The crux of the matter is that in recent years there has been a growing tendency for African governments to liberalise education provision, without the necessary assessment to ensure that providers offer relevant, quality education that promotes human resource development.

Delegates attending the Paris meeting urged UNESCO to assist African countries in putting in place effective quality assurance, qualifications fraud prevention and accreditation mechanisms at all levels of higher education.

Τέλος, έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον η τελευταία παράγραφος του άρθρου, όπου γίνεται αναφορά και σε άλλες πρωτοβουλίες ανάλογες προς τη Διαδικασία της Μπολώνιας οι οποίες θα μπορούσαν να χρησιμεύσουν ως καλές πρακτικές στις χώρες της Αφρικανικής Ηπείρου.

Apart from the Bologna process, implementers of the Addis Convention will no doubt draw experiences from other regional initiatives including the Asia-Pacific Regional Convention on the Recognition of Qualifications in Higher Education, the Convention on the Recognition of Studies, Diplomas and Degrees in Higher Education in Arab Countries, and a similar pact for countries in Latin America and the Caribbean.

Πηγή:

University World News Global Edition, Issue 377, 16 August 2015

Λέξεις-κλειδιά:

Εναρμόνιση, Αναγνωρίσεις, Ποιότητα, Αφρική

Λοιπές αναφορές για την Αφρική συνολικά σε προηγούμενα τεύχη του InfoNews:

Τεύχος 1 καταχώρηση No. 16

Τεύχος 2 καταχωρήσεις No. 38-39

Τεύχος 3 καταχώρηση No. 48

Τεύχος 4 καταχωρήσεις No. 37-38

Τεύχος 5 καταχωρήσεις No. 33-34

Τεύχος 6 καταχώρηση No. 15

13. Αφρική: Ακόμα 10 χώρες στο πρόγραμμα των Κέντρων Αριστείας στην Αφρική

Στο προηγούμενο (6ο) τεύχος του InfoNews (καταχώρηση No. 15) είχε γίνει αναφορά στο πρόγραμμα “Africa Higher Education Centres of Excellence” ή ACE Project με δάνειο από τη Διεθνή Τράπεζα. Όπως είχε γραφεί σε εκείνη την καταχώρηση, στην πρώτη φάση του προγράμματος συμμετείχαν 7 χώρες της Δυτικής Αφρικής με 19 συνολικά Κέντρα Αριστείας. Παράλληλα, είχε αναφερθεί ότι στην επόμενη φάση (ACE II) το πρόγραμμα θα επεκτεινόταν σε χώρες της Νότιας και της Ανατολικής Αφρικής. Ήδη, η ηλεκτρονική έκδοση University World News δημοσίευσε στο τεύχος 377 (16 Αυγούστου 2015) άρθρο του Munyaradzi Makoni με τίτλο [“New centres of excellence for East and Southern Africa”](#), στο οποίο αναφέρονται τα δεδομένα του ACE II καθώς επίσης και οι 10 χώρες της Νότιας και της Ανατολικής Αφρικής που συμμετέχουν σε αυτό, δηλαδή το Μπουρούντι, η Αιθιοπία, η Κένυα, το Μαλάουι, η Μοζαμβίκη, η Ρουάντα, η Τανζανία, η Ουγκάντα, η Ζάμπια και η Ζιμπάμπουε.

Πηγή:

University World News Global Edition, Issue 377, 16 August 2015

Λέξεις-κλειδιά:

Κέντρα Αριστείας, Διεθνής Τράπεζα, Αφρική

Λοιπές αναφορές για την Αφρική συνολικά σε προηγούμενα τεύχη του InfoNews:

Τεύχος 1 καταχώρηση Νο. 16

Τεύχος 2 καταχωρήσεις Νο. 38-39

Τεύχος 3 καταχώρηση Νο. 48

Τεύχος 4 καταχωρήσεις Νο. 37-38

Τεύχος 5 καταχωρήσεις Νο. 33-34

Τεύχος 6 καταχώρηση Νο. 15

14. Νέα δημοσίευση: Διεθνοποίηση της ανώτατης εκπαίδευσης

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έδωσε στη δημοσιότητα τον Αύγουστο 2015 μια νέα δημοσίευση με τίτλο [“Internationalisation of Higher Education”](#). Πρόκειται για μία μελέτη σχετικά με τις πρωτοβουλίες αλλά και τις στρατηγικές που αναπτύσσονται στην Ευρώπη, αλλά και ευρύτερα, ως προς το ζήτημα της διεθνοποίησης της ανώτατης εκπαίδευσης. Τη συγγραφική ευθύνη της μελέτης έχουν οι Hans de Wit και Fiona Hunter από μέρους του Centre for Higher Education Internationalisation (CHEI), η Laura Howard από μέρους της European Association for International Education (EAIE) και η Eva Egron-Polak από μέρους της International Association of Universities (IAU). Παρατίθεται, στη συνέχεια, το κείμενο της περίληψης της μελέτης.

A study on the understanding of Internationalisation of Higher Education in the European context, based on two surveys, an analysis of the role of digital learning, ten national reports from Europe and seven from outside Europe. The study results in conclusions and recommendations on the future of Internationalisation of Higher Education in Europe, based on the national reports and a Delphi process among experts in international higher education.

Στη μελέτη έχουν περιληφθεί case studies διεθνοποίησης από τις εξής 17 χώρες: Φινλανδία, Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία, Ολλανδία, Νορβηγία, Πολωνία, Ρουμανία, Ισπανία, Ηνωμένο Βασίλειο, Αυστραλία, Καναδάς, Κολομβία, Ιαπωνία, Μαλαισία, Νότια Αφρική και ΗΠΑ. Η μελέτη καταλήγει με δέκα συστάσεις (recommendations) οι οποίες και παρατίθενται στη συνέχεια.

- 1. Address the challenges of credit and degree mobility imbalances and institutional cooperation, stemming from substantial differences in higher education systems, procedures and funding.*
- 2. Recognise the growing popularity of work placements and build options to combine them with language and cultural skills training and study abroad.*
- 3. Support the important role of academic and administrative staff in the further development of Internationalisation of Higher Education (IoHE).*
- 4. Foster greater higher education and industry collaboration in the context of mobility of students and staff.*
- 5. Pay more attention to the importance of ‘Internationalisation at home’, integrating international and intercultural learning outcomes into the curriculum for all students.*
- 6. Remove the barriers that impede the development of joint degrees.*
- 7. Develop innovative models of digital and blended learning as an instrument to complement IoHE.*
- 8. Align IoHE with internationalisation at other levels of education (primary, secondary, vocational and adult education).*
- 9. Stimulate bilingual and multilingual learning at the primary and secondary education level as a basis for a language policy based on diversity.*
- 10. Remove barriers between internationalisation of research and education,*

at all levels, for greater synergy and opportunity.

Το παραπάνω θέμα παρουσιάστηκε και στην ηλεκτρονική έκδοση *University World News* σε άρθρο του Brendan O'Malley που δημοσιεύτηκε στο τεύχος 377 (16 Αυγούστου 2015) με τίτλο [“Internationalisation should be for all – Landmark study”](#).

Επιπροσθέτως, όμως, η ηλεκτρονική έκδοση *University World News* παρουσίασε στο τεύχος 378 (23 Αυγούστου 2015) δύο ακόμη άρθρα της Peta Lee τα οποία αναφέρονται στην ανάλυση των ευρημάτων της παραπάνω μελέτης. Το πρώτο από τα άρθρα αυτά έχει τίτλο [“Penetrating insights into internationalisation process”](#) και αναφέρεται στις ευρωπαϊκές χώρες που πήραν μέρος στην παραπάνω μελέτη, το δε δεύτερο έχει τίτλο [“Internationalisation: variations and vagaries”](#) και αναφέρεται στις εκτός Ευρώπης χώρες που κάλυψε η μελέτη.

Πηγές:

ACA Newsletter ‘Education Europe’, Edition 172 – August 2015
University World News Global Edition, Issue 377, 16 August 2015
University World News Global Edition, Issue 378, 23 August 2015

Λέξεις-κλειδιά:

Διεθνοποίηση ανώτατης εκπαίδευσης

Παραπομπή σε συναφή θέματα σε προηγούμενα τεύχη του InfoNews:

Τεύχος 1 καταχώρηση No. 11

Τεύχος 2 καταχωρήσεις No. 20, 40

Τεύχος 3 καταχωρήσεις No. 5, 6, 54

Τεύχος 4 καταχωρήσεις No. 12, 30

Τεύχος 5 καταχωρήσεις No. 3, 15

15. Νέα δημοσίευση: Κινητικότητα Erasmus στην εποχή της κρίσης

Η Γερμανική Υπηρεσία Ακαδημαϊκών Ανταλλαγών (DAAD) πραγματοποίησε μελέτη με τίτλο [“Student and Staff Mobility in Times of Crisis 2008-2013”](#), η οποία αναφέρεται στις ευρωπαϊκές τάσεις αύξησης της εξερχόμενης κινητικότητας (outgoing mobility), τόσο με τη μορφή της study mobility όσο και με τη μορφή της placement mobility. Από τη μελέτη προκύπτει για όλες τις χώρες που συμμετέχουν στο πρόγραμμα Erasmus μέση ετήσια αύξηση 6% για τη study mobility και 16% για την placement mobility. Οι εν λόγω ρυθμοί αύξησης κρίνονται ως ιδιαίτερα υψηλοί, αν ληφθεί υπόψη ότι η μελέτη αφορά την εποχή της οικονομικής κρίσης στην Ευρώπη. Τέλος, σημειώνεται ότι οι μεγαλύτεροι ρυθμοί αύξησης της placement mobility δείχνουν ότι για τους Ευρωπαίους φοιτητές αποτελεί μία ευκαιρία βελτίωσης της απασχολησιμότητάς τους, κάτι ιδιαίτερα σημαντικό σε συνθήκες οικονομικής κρίσης.

Πηγή:

ACA Newsletter ‘Education Europe’, Edition 172 – August 2015

Λέξεις-κλειδιά:

Κινητικότητα φοιτητών για σπουδές, κινητικότητα φοιτητών για πρακτική άσκηση

Παραπομπή σε συναφή θέματα σε προηγούμενα τεύχη του InfoNews:

Τεύχος 6 καταχώρηση No. 25

16. Νέα δημοσίευση: Διαφορετικότητα και Αριστεία στην Ανώτατη Εκπαίδευση

Από τον εκδοτικό οίκο Sense Publishers κυκλοφόρησε τον Ιούλιο 2015 ένας νέος συλλογικός τόμος με τίτλο “Diversity and Excellence in Higher Education: Can the Challenges be Reconciled?”. Την επιμέλεια της έκδοσης έχουν οι Rosalind M. O. Pritchard (Ulster University, UK), Matthias Klumpp (University of Duisburg-Essen, Germany) και Ulrich Teichler (University of Kassel, Germany). Το ενδιαφέρον του συλλογικού αυτού τόμου έγκειται στην προσπάθειά του να διερευνήσει κατά πόσο είναι δυνατό να “συμφιλιωθούν” δύο στοιχεία που θεωρούνται αντιθετικά στην ανώτατη εκπαίδευση: Από τη μια μεριά το στοιχείο της “diversity” (διαφορετικότητας ή πολυμορφίας ή ποικιλίας) και από την άλλη μεριά το στοιχείο της “excellence” (αριστείας). Το ερώτημα που συνεχώς τίθεται είναι το κατά πόσο μπορεί να επιδιώκεται η “excellence” σε ένα σύστημα που χαρακτηρίζεται από “diversity”. Παρατίθεται, στη συνέχεια, η εισαγωγική περίληψη του τόμου όπως παρουσιάζεται [στη σχετική ιστοσελίδα του εκδοτικού οίκου](#).

Diversity and excellence in Higher Education seem to be conflicting concepts. Nevertheless, they are dynamic and closely intertwined -- indeed they may even require each other. The book brings together insights from ten different countries to analyse these multi-faceted phenomena and discuss how they may be reconciled within higher education. To set the overall context, it critically addresses markets and managerialism, whilst foregrounding the dangers of certain behaviour that European countries are currently, though often unwisely, copying from the U.S.

In a mass Higher Education system, the social basis of the student body diversifies – a fact that creates new challenges for planners and managers. The authors’ study of diversity concentrates particularly upon issues of equity and justice for students, addressing their life cycle transitions from school to higher education, degree completion, postgraduate education and employability. It also considers challenges posed by diversification at the institutional level, encompassing changes in management, leadership, governance and performance assessment. It addresses attempts to achieve excellence by selectivity, thereby contributing to the stratification of university systems; and it explores attempts to achieve excellence by merging smaller institutions to form larger entities. The book’s overall conclusion is that diversity and excellence are not necessarily enemies but relatives who cannot escape the bond between them.

Πηγή:
ACA Newsletter ‘Education Europe’, Edition 172 – August 2015

Λέξεις-κλειδιά:
Διαφορετικότητα (diversity), Αριστεία (excellence)

Παραπομπή σε συναφή θέματα σε προηγούμενα τεύχη του InfoNews:
Τεύχος 3 καταχώρηση No. 51
Τεύχος 6 καταχώρηση No. 15

17. Νέα δημοσίευση: Χρηματοδότηση Ανώτατης Εκπαίδευσης

Από τον εκδοτικό οίκο Palgrave Macmillan κυκλοφόρησε τον Ιούλιο 2015 ένας νέος συλλογικός τόμος με τίτλο “International Perspectives on Financing Higher Education”. Την επιμέλεια της έκδοσης έχουν οι Josef C. Brada (Arizona State University, USA), Wojciech Bieńkowski (Lazarski University, Poland) και Masaaki Kuboniwa (Hitotsubashi University, Japan). Η έκδοση του τόμου επιχειρεί να προσεγγίσει την υπόθεση της

χρηματοδότησης των πανεπιστημίων ανά τον κόσμο μέσα στις ξεχωριστές συνθήκες που έχουν διαμορφώσει η μαζικοποίηση της ανώτατης εκπαίδευσης, η παγκόσμια οικονομική κρίση, αλλά και η διαρκής αναβάθμιση του ρόλου των πανεπιστημίου στην ανάπτυξη της κοινωνίας και της οικονομίας.

Παρατίθεται, στη συνέχεια, η εισαγωγική περίληψη του τόμου, όπως παρουσιάζεται στη [σχετική ιστοσελίδα του εκδοτικού οίκου](#).

The funding of higher education is under stress. On the one hand, the benefits of universities for economic prosperity and growth are increasing as universities graduate more students, undertake a greater share of scientific research, and through cooperation with business, stimulate the technological advance of the private sector. At the same time, government funding of higher education is stagnating or even falling in many countries. This book brings together the views of an international group of experts on the financing of higher education. They examine funding trends in Asia, Europe and the United States, and present practical proposals for the reform of university funding and operations. They also present examples of successful ways of building links between industry and universities that can be mutually beneficial and supplement government funding of higher education.

Πηγή:

ACA Newsletter ‘Education Europe’, Edition 172 – August 2015

Λέξεις-κλειδιά:

Χρηματοδότηση ανώτατης εκπαίδευσης

Παραπομπή σε συναφή θέματα σε προηγούμενα τεύχη του InfoNews:

Τεύχος 1 καταχώρηση No. 8

Τεύχος 3 καταχώρηση No. 51

Τεύχος 5 καταχώρηση No. 7

Τεύχος 6 καταχώρηση No. 23

Στοιχεία επικοινωνίας

Διαπανεπιστημιακό Δίκτυο « Πολιτική Ανώτατης Εκπαίδευσης»
Higher Education Policy Network (HEPNet)
<http://hepnet.upatras.gr>
gstam@otenet.gr, kimourtzis@rhodes.aegean.gr, kladis@uop.gr